

Bloomberg Adria

Kompanije

Dečko s Trešnjevke koji živi američki san otvorio još jedan pogon u Belom Manastiru

Autor: [Miro Soldić](#)

13. listopada 2022, 07:07

- EcoCortec u pogon pustio halu za obradu polimera i reciklažu vrijednu sedam milijuna eura
- Planiraju zapošljavanje još 100 radnika, uz 60 postojećih
- Mikšićeve kompanije godišnje uprihode 100 milijuna dolara

Borisa Mikšića mnogi još uvijek pamte kao brkatog kauboja iz onih upečatljivih predsjedničkih izbora sa **Stipom Mesićem** i **Jadrankom Kosor** 2005. godine, obilježenih suzama i iskakanjem iz paštete. "Dečko s Trešnjevke" kako se predstavljao tijekom te kampanje tada je s 400 tisuća osvojenih glasova dobrano pomrsio račune HDZ-u i SDP-u i skoro otišao u drugi krug s Mesićem, a i dan danas tvrdi da su mu glasovi bili pokradeni.

Ta priča je sada povijest, a Mikšić se iz politike vratio onom u čemu je najbolji – biznisu. Njegovih devet tvrtki u SAD-u, Kanadi i Hrvatskoj godišnje uprihode oko 100 milijuna eura, a u Belom Manastiru je već postala tradicija da za svoj rođendan 11. listopada otvara nove pogone u sklopu tvornice za proizvodnju bioplastike i antikoroziivnih folija EcoCortec. Tako je bilo i ove godine kada je svečano u pogon puštena hala za obradu polimera i regranulaciju u kojoj će se reciklirati otpadni materijal.

Nova hala za proizvodnju bioplastike i reciklažu | Bloomberg Adria

Ulaganje je vrijedno 7 milijuna eura, proizvodnja bi u punom zamahu trebala početi dogodine, a planirano je i zapošljavanje još stotinjak ljudi, uz postojećih 60.

Radnika u Slavoniji ipak ima

Gdje ćete pronaći tolike ljude u Slavoniji koja je poznata po emigraciji radnika? – pitamo Mikšića. "Mi imamo dosta mladih ljudi, inženjera, iz Osijeka i Zagreba nam dolaze. Dobro smo se posložili kao firma i nismo nijednog radnika izgubili od početka. Puno je isplativije plaćati naše ljude nego Amerikance po 200-300 tisuća dolara, koji će vas napustiti čim im netko ponudi 500 dolara više. U 16 godina rada nas nitko nije

ostavio da ode u Irsku ili Austriju raditi. Tu većina ima svoj komadić zemlje koji obrađuju nakon posla, to je njima najbolje", ponosno nam objašnjava Mikšić.

Ugodno nas je to iznenadilo, naročito nakon što smo od tajvanskih instalatera novih strojeva koji se tek uhodavaju na prvu pomisli su da su uvezena kineska radna snaga. "Oni odlaze kraiem tiedna. Kod nas su samo lokalni liudi velikom većinom iz Osieka i Baranje", demantira naše predrasude Mikšić i dodaje kako mlade inženjere vrbuju izravno s fakulteta, a radnike u tvornici obučavaju sami jer u okolici nema srednjih škola koje bi ih pripremile za takav tip posla.

Laboratorij EcoCorteca | Bloomberg Adria

U svojem je govoru prije samog otvaranja Mikšić spomenuo kako EcoCortec i njegova matična kompanija Cortec koja radi u SAD-u u svojoj specijaliziranoj branši drže oko 30 posto svjetskog tržišta. Zanimalo nas je o kakvim iznosima tu pričamo i koliko je on zapravo "težak" kao poduzetnik.

"Core biznis naših tvrtki, antikorozivna ambalaža i zaštita za elektroniku, tržište je teško 600 milijuna dolara godišnje. Tu držimo trećinu. No radimo i na specijalnim netoksičnim premazima za brodogradnju i automobilsku industriju, a to je puno ozbiljniji kolač težak oko četiri milijarde dolara", ističe Mikšić te se nadovezuje pričom o teoriji crvenog i plavog oceana – crveni je pun morskih pasa koji samo režu cijene, a plavi onaj u kojem se inovira i stvaraju nova tržišta. Pogađate, on pliva u potonjem.

I pliva jako dobro. Posjeduje šest Cortecovih tvornica u Americi koje su, po njegovim riječima, daleko najjače u svijetu, jednu u Kanadi koja se bavi biotehnologijom i dvije u Hrvatskoj – EcoCortec u Belom Manastiru i CorteCros u Kaštel Sućurcu. Sve te tvrtke

su u stopostotnom Mikšićevu vlasništvu, zapošljavaju oko 350 ljudi i imaju promet preko 100 milijuna dolara godišnje.

Nije loša naknada za borbu protiv hrđe, komentiramo, a Mikšić se slaže i odgovara da zato na njegovu Bentleyu piše: *I love corrosion*. Uz smijeh dodaje kako ne voli suha mjesta, poput Arizone, za njega vrijedi ona – što vlažnije, to bolje. Mi se slažemo, nevezano za hrđu.

Ekološki antikoroziivi

Skeptični smo bili i po pitanju ekoloških antikorozivnih proizvoda. Takve kemikalije su se uvijek prodavale s nekoliko ozbiljnih znakova upozorenja na ambalaži, često uključujući i onu famoznu lubanju koja je ulijevala strah za kompletnu floru i faunu. Mikšić to dočekuje na volej. Njegova karijera u SAD-u je počela upravo na tim temeljima, "nanjušio" je još sredinom 1970-ih da u branšu dolazi val ekologije, pa je zato krenuo u vlastiti biznis. Dobro, dodatan motiv mu je bio što mu je šef u kemijskoj tvrtki u kojoj radio bio, kako on to slikovito kaže – idiot.

"Nije imao sluha za moje ideje i prijedloge, zato sam se odlučio sam otvoriti svoju firmu i krenuo iz garaže. Naša tehnologija, koju sam ja razvio odmah u početku, su organski aditivi koji gotovo uopće nisu toksični, a jeftini su i efikasniji od tradicionalnih inhibitora korozije koji su danas mahom zabranjeni. Uzmite primjer tankera čiji se balastni tankovi moraju zaštititi od korozije. Ako to radite anorganskim, toksičnim sredstvima, svi ti toksini završe u moru, a jako puno takvih brodova plovi Jadranom. Naši proizvodi su registrirani u EU-u kao netoksični, a postoje točni protokoli i rigorozna testiranja da mogu biti označeni kao takvi", naglašava Mikšić.

On je u svim svojim tvrtkama stopostotni vlasnik, nema partnera, nema dioničara, sam sebi je gazda, ali to s ovakvim obujmom posla zna biti vrlo zahtjevno. Pitali smo ga zašto u biznisu ne vjeruje nikome osim sebi.

"Već sam se ja opekao s tim kombinacijama. U prvoj kompaniji koju sam osnovao dao sam neke dionice mojoj bivšoj ženi pa sam dao neke radnicima, a kad sam trebao, odnosno morao prodati kompaniju – oni su se nećkali i cjenkali. Tada sam rekao: *The buck stops here* – ubuduće nema nikakvih dioničara i sve odluke donosim ja."

Kaže da se kao vlasnik uopće ne petlja u posao svojim ljudima i da ga mikromenadžment nimalo ne interesira. "Ima ljudi koji su za to plaćeni. Moji zaposlenici svi znaju što trebaju raditi, šalju mi samo mjesečna izvješća i projekcije i to je to. Ja gledam na viziju, kud idemo dalje i gdje su nove prilike", kaže.

I, ima li prilika na vidiku – pitamo. "Ufff ima ih, beskonačno. Trebamo rasti, osvajati veći udio tržišta, ići na patente. Svi ti faktori nose napredak", veli.

Obilazak nove hale nakon svečanog otvaranja | Bloomberg Adria

Kad je spomenuo patente, sjetili smo se da nas je na ulazu, pored fotografija s ulovljenom sabljarkom od dobra dva i pol metra, dočekalo i mnoštvo plaketa američkog patentnog ureda. Pitali smo ga i za to. "Nisam baš **Tesla**, on je imao preko 500 patenata, a ja samo 65, ali bolje i to nego nijedan", zaključuje.

Zanimalo nas je ima li kakve planove za umirovljenje pošto je ipak proslavio 76. rođendan. "Moja žena je 14 godina mlađa od mene i svaki dan kupi jednu Gucci bundu, zato ja moram *delati*, kako je govorio pokojni Bandić", uz smijeh odgovara, ali mi inzistiramo na konkretnom odgovoru, ipak je riječ o 100 milijuna dolara vrijednom biznisu.

"Ponude mi stalno dolaze, mi imamo odlično uhodan posao, AAA kreditni rejting. Imali smo već ponuda od preko 100 milijuna dolara, ali ja već imam dva Rolls Roycea, Bentleya, što će mi više? Bolje imati ljude s kojima uživaš raditi, nego stvari čiju vrijednost nagrizi inflacija", odgovara.

Kako je sam spomenuo inflaciju, logično se razgovor nastavio o njenom utjecaju na poslovanje. "Inflacija je užasna stvar, cijena sirovina i energenata nam raste munjevitom brzinom. Ove godine će nam prodaja rasti pet posto, ako recesija u Europi ne stisne ranije. Ako ostane na istoj razini kao prošle godine, profit će nam biti niži za 30 posto. Upravo zbog inflacije, sve je otišlo gore."

Inflacije jede profit, a recesija će biti teška

Sve je otišlo gore – to kod nas obično podrazumijeva da radnicima ide nagore. Stoga pitamo jesu li i plaće radnika dio tog uzlaznog trenda. "Rastu i one. Zato ljudi vole raditi ovdje. Za ovaj dio Hrvatske mi plaćamo iznad prosjeka, dobiju božićnice, trinaestu plaću, dobre benefite. Uglavnom – konkurentni smo."

Zapravo, priznaje nam pred kraj razgovora, ozbiljno razmišlja da kompaniju ostavi svojim radnicima. "Mislim da će za par godina biti spremni. Imamo jako dobar menadžerski tim koji je sa mnom od početka i općenito smo dobro posloženi."

Vraćamo se na recesiju koje se dotaknuo u razgovoru u bilanci kao da je riješena stvar. Kaže da inače nije pesimističan čovjek, ali da u skoroj budućnosti ne očekuje puno dobroga. "Recesija će biti vrlo teška zbog energetske krize, naročito u Europi. To je neminovno i na to se moramo pripremiti. Bit će teško", poručio je Mikšić pa se osvrnuo i na Hrvatsku.

"Mi smo relativno mali i spašava nas izvoz. Ja sam još u kampanji govorio tri stvari: Hrvatska mora biti ekološka oaza u srcu Europe, fokusirati se na inovacije i što više izvoziti. Mi imamo dovoljno mozga da to možemo ostvariti", zaključuje Mikšić.